

LETNIK XXIV, NOVEMBER-DECEMBER 2016

*11-12
Mir*

Odmev Medžugorja

25. januar 1991: "Dragi otroci! Danes vas kot nikoli doslej kličem k molitvi. Vaša molitev naj bo molitev za mir. Satan je močan in hoče uničiti ne le človeška življenja, ampak tudi naravo in planet, na katerem živite. Zato, dragi otroci, molite, da bi se po molitvi zavarovali z Božjim blagoslovom miru. Bog me je poslal k vam, da bi vam pomagala. Če hočete, sprejmite rožni venec! Že sam rožni venec lahko naredi čudeže v svetu in vašem življenju. Blagoslavljam vas in ostajam z vami, dokler bo Božja volja. Hvala vam, ker nočete zatajiti moje navzočnosti tu, in hvala, ker vaš odgovor služi dobremu in miru. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 4

RAZMIŠLJANJE ob sporočilu 25. v mesecu ... 6

VIDCI GOVORIJO

Ivanka Ivanković – Elez ... 8

TEMA MESECA

Veselje in upanje danes ... 10

INTERVJU

Izidora Darinka Škamperle ... 14

SVETNIK USMILJENJA

Sveti Janez Pavel II. ... 19

PRIČEVANJE

Opravila sem življenjsko spoved ... 24

Medžugorje mi je dalo prijatelje ... 26

V SPOMIN

P. Slavko Barbarić ... 28

PRIPOROČAMO BERITE

P. Slavko Barbarić, Molite s srcem ... 31

MOLITEV

Povabilo na betlehemske poljane ... 33

KOTIČEK MLADIH

Mladifest 2016 še vedno odmeva ... 34

Jezus, vate zaupam ... 36

RAZMIŠLJANJE ob sporočilih 2. v mesecu ... 38

SADOVI MARIJINIH OBROKOV ... 40

V SPOMIN

Duhovnik Pavel Uršič ... 43

PISMO NAROČNIKOM ... 45

ROMANJA ... 46

VABILA IN OBVESTILA ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Dnevi se še vedno krajšajo in s tem povečujejo naše hrepenenje po sončni svetlobi. Kakšno pa je naše hrepenenje po Luči, ki je Kristus sam? Prepričana sem, da se s krajšanjem časovne razdalje do praznika Jezusovega rojstva manjša tudi naša oddaljenost od Njega, da smo Mu torej vsak dan bližje in da se ne pustimo zajeti potrošništvu decembrskih dni.

Minljive stvari nam namreč prinesejo zgolj minljivo veselje. Saj je lepo in bleščeče to veselje, a je žal kratkotrajno. V tokratni številki revije zato nekoliko temeljiteje razmišljamo prav o tej temi, o pristnem in resničnem VESELJU IN UPANJU.

Tega nam želi tudi Marija. Zato nenehno ponavlja: Živite moja sporočila ... Če jih boste živeli, boste začeli moliti s srcem; če boste tako molili, boste našli mir. Z mirom v srcu pa boste lahko pričevali za Boga ... Pričevanje, predvsem pričevanje za ljubezen in z ljubeznijo, Marija postavlja kot našo »nalogo«. Izpolnili jo bomo vsak po svojih najboljših močeh.

Iz uredništva vam želimo blagoslovljen adventni čas, praznik Njegovega rojstva pa naj bo odet v našo hvaležnost in veselje.

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. oktobra 2016*

"Dragi otroci,

*Sveti Duh me je po nebeškem Očetu naredil za Mater, Jezusovo Mater, in s tem tudi za vašo Mater. Zato prihajam, da vas poslušam, da za vas razširim svoje materinske roke, da vam dam svoje srce in da vas pokličem, da ostanete z menoj, ker vas je moj Sin z vrha križa zaupal meni. Na žalost mnogi moji otroci niso spoznali ljubezni mojega Sina, mnogi ga ne želijo spoznati. Oh, otroci moji, kako slabo delajo tisti, ki morajo videti ali razlagati, da bi verovali. Zato vi, otroci moji, apostoli moji, v tišini svojega srca poslušajte glas mojega Sina, da bo vaše srce Njegov dom, da ne bi bilo mračno in žalostno, temveč obsijano z lučjo mojega Sina. Z vero iščite upanje, ker je vera življenje duše. Znova vas kličem: molite. Molite, da bi vero živeli v ponižnosti, v duhovnem miru in obsijani z lučjo. Otroci moji, ne trudite se, da bi takoj vse razumeli, ker tudi jaz nisem vsega razumela, ampak sem ljubila in verovala božanskim besedam, ki jih je govoril moj Sin, On, ki je bil prva luč in začetek odrešenja. Apostoli moje ljubezni, vi, ki molite, se žrtvujete, ljubite, ne sodite, vi pojdite in širite resnico, besede mojega Sina, evangelij, ker vi ste živi evangelij, vi ste žarki luči mojega Sina. Moj Sin in jaz bova ob vas, spodbujala vas bova in preizkušala. Otroci moji, vedno prosite za blagoslov od tistih in samo od tistih, katerih roke je blagoslovil moj Sin, od svojih pastirjev.
Hvala vam."*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti 25. oktobra 2016*

"Dragi otroci!

*Danes vas kličem: molite za mir! Pustite sebičnost in živite sporočila, ki vam jih dajem. Brez njih ne morete spremeniti svojega življenja. Če boste živeli molitev, boste imeli mir. Če boste živeli v miru, boste čutili potrebo, da pričujete, ker boste odkrili Boga, ki ga sedaj čutite kot oddaljenega. Zato, otročiči, molite, molite, molite in dovolite Bogu, da vstopi v vaša srca. Vrnite se k postu in spovedi, da bi premagali zlo v sebi in okoli sebe.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. novembra 2016*

*"Dragi otroci,
prihajati k vam in se vam razodevati, je velika radost za moje materinsko srce. To
je dar mojega Sina za vas in za druge, ki prihajajo.*

*Kot mati vas kličem, ljubite mojega Sina nad vse. Da bi ga ljubili z vsem srcem,
ga morate spoznati. Spoznali ga boste v molitvi. Molite s srcem in s čustvi. Moliti
pomeni misliti na Njegovo ljubezen in žrtev. Moliti pomeni ljubiti, dajati, trpeti in
darovati.*

*Vas, otroci moji, kličem, da ste apostoli molitve in ljubezni. Otroci moji, to je čas
bedenja. V tem bedenju vas kličem k molitvi, ljubezni in zaupanju. Ko bo moj Sin
gledal v vaša srca, moje materinsko srce želi, da On v njih vidi brezpogojno
zaupanje in ljubezen. Zedinjena ljubezen mojih apostolov bo živela, zmagovala in
razkrivala zlo.*

*Otroci moji, jaz sem bila kelih Boga-človeka, bila sem Božje orodje. Zato vas,
svoje apostole, kličem, da postanete kelih resnične, čiste ljubezni mojega
Sina. Kličem vas, da postanete orodje, preko katerega bodo vsi tisti, ki niso
spoznali Božje ljubezni, ki nikoli niso ljubili, dojeli, sprejeli in se
odrešili.*

*Hvala vam, otroci moji."
(Ko je Gospa odhajala, je Mirjana videla kelih.)*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti 25. novembra 2016*

"Dragi otroci!

*Tudi danes vas kličem, da se vrnete k molitvi.
V tem milostnem času mi je Bog dovolil, da vas vodim k
svetosti in preprostemu življenju, da v malih stvareh odkrijete
Boga Stvarnika, da se Vanj zaljubite in da bo vaše življenje
zahvala Najvišjemu za vse, kar vam On daje.
Naj bo, otročiči, vaše življenje dar za druge iz ljubezni in Bog
vas bo blagoslovil, vi pa pričujte brez koristi, iz ljubezni do
Boga.*

*Jaz sem z vami in posredujem pred svojim Sinom za vse vas.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."*

MARIJA – SREDNICA VSEH MILOSTI

Razmišljanje ob Marijinem sporočilu po vidkinji

Mariji Pavlović Lunetti

25. oktobra 2016 in 25. novembra 2016

Pri meni (kjer službujem, pa tudi drugod) je malo zanimanja za Marijina sporočila. Če me že kdo vpraša (zelo redki so), povem vsebino vsaj zadnjih sporočil. Pa jih to niti ne mika preveč in jim ni dovolj, zato celo povprašajo, ali morda Marija kaj govori o teroristih, o gospodarski svetovni krizi, o nezemljanih - izvenzemeljskih bitjih, celo o spolnosti itd., torej več ali manj o temah, o katerih dnevno poslušajo po radiu ali televiziji. Marija ne govori o tem prav nič. Govori o duhovnosti, o ljubezni, o Sinu, o molitvi, o spreobrnjenju ... To pa ni tematika, ki bi jih pritegnila, zato so vsaj malo razočarani. Nedavno sem neki gospe med klepetom omenil, da bom imel predavanje o Marijinih prikazovanjih. Rekla je: »Lepo!« In tu se je končalo. Če bi ji omenil, da sem videl Marsovca, bi morda postavila še kakšno vprašanje. Tako

pa sva nadaljevala z vsakdanjimi »zanimivostmi«.

Marija deluje nekam staromodno, govori v čudnem jeziku, kot iz prejšnjega stoletja ali tisočletja. Težko govorimo o kakšni skladnosti z našim časom in prostorom. Njen svet je zelo daleč, naš svet pa ... Preveč narazen smo! Tu gre za problem naravnega in nadnaravnega. Ljudje gredo težko iz svoje kože. Raje smo tu in čakamo, kaj se bo zgodilo. Sploh pa, zakaj bi nam kdo solil pamet. Še najmanj pa je za to poklicana Cerkev (si mislijo)!

Preidimo k sporočilu z dne 25. oktobra.

Marija želi, da molimo za mir in da živimo po njenih sporočilih. Tako bomo dosegli spreobrnjenje oziroma spremenili svoje življenje. Se nam zdi, da opažamo vse to v svetu? Verjetno ne vemo, kaj je molitev. In kako bi vedeli, kaj je mir! Čudno: namesto proizvodnje orožja -

molitev. Zakaj spremeniti življenje, če delamo vse prav? Tu je naš problem: izgubili smo orientacijo. Ne prepoznavamo več zla. Marija pravi, da bomo odkrili Boga prav v molitvi, sicer ga bomo čutili zelo oddaljenega. Pravzaprav je obratno: Bog je vedno blizu, le mi se vse bolj oddaljujemo od Njega. Molimo, da bi Bog vstopil v naša srca. Zakaj pa ne? Bog ni človeku odveč, ni naš nasprotnik, se ne vsiljuje. Ko bo Bog za nas nekaj lepega, koristnega in dobrega, potem ga bomo z veseljem sprejeli. Sicer bo ostal nekdo, o katerem le govorimo in še nismo povsem prepričani, da obstaja.

S postom in spovedjo spoznavamo greh, s pomočjo svetega obhajila se lahko borimo proti zlu in z Božjo pomočjo ga lahko tudi premagamo. Je to dovolj resen načrt za naše življenje? Ko se bomo lotili urejati stvari pri sebi, bomo verjetno pomislili tudi na svet okoli sebe. Ali niso drugi na istem kot mi? Kaj naj pravzaprav delamo na tem svetu in po čem naj hrepenimo na onem svetu? Jezus je začetek in konec!

Kaj pa sporočilo, ki ga je nebeška Gospa dala 25. novembra letos?

Najprej ga moramo natančno prebrati, da bomo vedeli, na kaj se to razmišljanje nanaša, sicer ga bomo brali, ne da bi vedeli, kakšna je njegova vsebina. Tu je spet klic k molitvi. Zdi se, da je je premalo. Saj gre za milostni čas, v katerem se

pričakuje našo večjo angažiranost za svetost življenja. Treba je odkriti Boga Stvarnika (in to ni malo!) in se »zaljubiti Vanj!«. Neverjetna zahteva, toda uresničljiva. Naše življenje mora biti zahvala za ta dar, ki smo ga prejeli. Naše življenje bo tedaj postalo »dar za druge«, dejansko bo odgovor na Njegovo ljubezen, ki ni rezervirana le za nas kristjane, ampak je za vse ljudi.

Marija vedno pove, da je z nami, in to z določenim namenom v »tem nemirnem svetu«. Že zdavnaj bi nas moral Bog »nagnati iz raja« zaradi naših grehov in storjenega zla, toda Ona nas zagovarja pred svojim Sinom. »Advocata nostra« ne zagovarja naših grehov, saj jih Bog pozna; zagovarja nas, svoje otroke, in prosi Božjega usmiljenja, odpuščanja za vsakega izmed nas. Zato je Srednica milosti, naša Priprošnjica! Zato se Bog »ne more upreti« njeni neizmerni ljubezni do nas. Marija bi storila vse, da bi nas rešila – prav tako kakor njen Sin Jezus, ki nam na lesu križa poklanja odrešenje. Saj za to gre in na to nas spominja vsaka sveta maša. Morda se bomo »izmuznili« zaradi Božje potrepljivosti.

Pomočnica kristjanov, prosi za nas!

Dinko – Dominik Bizjak

VIDCI GOVORIJO

Ivanka Ivanković - Elez 3/4 ZA NJENO LEPOTO NI BESED

Kako vam prenesti Božjo ljubezen, Božjo lepoto? Sama pravim, da je za to na zemlji vsaka beseda prerevna. Do danes moje oči niso videle ničesar lepšega od Nje: mlade osebe, stare od 19 do 21 let, na sebi ima sivo obleko, bel pajčolan in krono iz zvezd. Ima čudovite, tople, nežne modre oči in črne lase ter lebdi na oblaku. Tudi notranja občutja so zelo močna! Božja ljubezen, materinska varnost, sreča, mir ... Preprosto rečeno: ni besed, s katerimi bi vam to predstavila. V tistem trenutku sem vedela, da je to Božja Mati.

Dva meseca pred tem mi je umrla mama. Zato sem jo vprašala: »Marija, kje je moja mama?« Nasmehnila se mi je in rekla, da je z Njo. Tedaj nas je vseh šest Marija pogledala in nam rekla, naj se ničesar

ne bojimo, saj bo vedno z nami. Res je od prvega dne tako, sicer vsega tega ne bi zmogli zdržati.

Medtem so ljudje prihajali k nam. Videli so, da se z nami dogaja nekaj čudnega. Ko smo se naslednji dan odpravili na kraj srečanja, so nam svetovali, naj s seboj vzamemo blagoslovljeno vodo in sol ter poškropimo tisto, kar vidimo. Ko je Marija prišla, je Vicka vzela blagoslovljeno vodo in rekla: »Če si od Boga, ostani z nami, če nisi, pojdi stran!« Marija se je nasmehnila in rekla: »Jaz sem Kraljica miru.«

Prvo njeno sporočilo je bilo mir. Pozneje nas je povabila k spreobrnjenju, molitvi, postu, pokori ... Povabila nas je, da vsak dan zmolimo Vero ter sedemkrat Oče naš, Zdrava Marija in Slava Očetu.

Pozneje je želela, da vsak dan zmolimo vse tri dele rožnega venca in da se dva dni v tednu postimo ob kruhu in vodi. Marija je rekla, da s postom in molitvijo lahko zaustavimo vojne in katastrofe.

Od 1981. do 1985. leta sem imela prikazovanje vsak dan. V teh letih mi je Marija pripovedovala o svojem življenju, prihodnosti Cerkve in sveta. Vse to sem si zapisala, in ko mi bo rekla, kdaj in komu naj dam, bom tako tudi storila. Zadnje prikazovanje sem imela 7. maja 1985. Tedaj mi je Marija dala deseto skrivnost in rekla, da je ne bom več videla vsak dan, ampak enkrat letno, in sicer na obletnico 25. junija. Tistega dne mi je dala tudi zelo velik

dar, velik zame in za ves svet.

Če se sprašujete, ali obstaja življenje po tem življenju, potem sem jaz tukaj kot živa priča in pričujem, da resnično obstaja. Bog mi je dal milost, da sem lahko videla svojo mamo, kot sedaj vidim vas. Objela me je in rekla: »Otrok moj, ponosna sem nate.« Pravim vam: Nebesa se vsak dan odpirajo in nam govorijo: »Dragi otroci, pojdite po poti miru, spreobrnjenja, posta in pokore.« Svobodno voljo imamo in sami izbiramo pot, po kateri želimo iti.

Glasnik mira št. 7/2013

Prevod: P. Černivec

foto vir: <http://www.medjugorje.com.br>

November-december 2016

9

TEMA MESECA

Foto vir: <http://3.bp.blogspot.com>

VESELJE IN UPANJE DANES

Adventni in božični čas nas vabita, da se srečamo s seboj in se hkrati približamo Kristusu, ki se nam bliža v betlehemskem hlevu. Iz najdaljše teme prihaja želja po resnični svetlobi, ki ne bo nikoli ugasnila. Zato nam Cerkev predlaga pot adventnega pričakovanja. Vendar je v današnji družbi to pričakovanje zelo zamegljeno in oteženo. Potrošniška civilizacija je iz njega odpravila Tistega, ki ga pričakujemo.

Potopljeni v minljivo in praznino

Tisto, čemur ljudje danes namenjajo največ pozornosti, so minljive dobrine, kar se hitro dobi, zamenja in tudi zavrže. Vendar ta hitrica ne izpolni notranjih hrepenenj in za seboj pušča veliko praznino. Ljudje ostajajo na površini, iščejo darila za svoje najdražje in se zabavajo. Le redki stopijo v svet duhovnosti in resničnega pričakovanja Odrešenika. Tudi kristjani se pustimo ujeti v to pozunanjeno kulturo veselega decembra in premalo naredimo, da bi se srečali z Jezusom, ki prihaja.

Praznik ima smisel, če nas vodi h koreninam človeškosti in nas povezuje z ljudmi. Zato je adventni čas priložnost za osebno letno inventuro, molitev in medsebojne odnose, zlasti za vzpostavljanje in utrjevanje stikov z ubogimi.

Adventna kultura

V tem času smo povabljeni, da živimo iz Božje besede, obenem pa da obujamo navade, ki so nam jih zapustili predniki. Nagovarjajo nas adventni svetniki: Miklavž, Barbara, Lucija in zlasti Brezmadežna.

Advent je veseli čas pričakovanja, pa tudi resnosti in prečiščevanja. Narava zunaj je pusta in suha, adventni venec pa je zelen in predstavlja upanje za novo življenje. Ker je okrogel, nosi klic po neskončnosti in večnosti, predstavlja pa Jezusovo ljubezen, ki prihaja in ne bo nikoli minila. Božji Sin se je odpovedal polnosti svojega Božjega življenja in prihaja na svet kot majhen in krhek človeški otrok. Podobno kot venec tudi pšenica, ki jo posejemo v vlažno zemljo na dan

Foto vir: <http://l.bp.blogspot.com>

svete Lucije, ponazarja naše upanje in hrepenenje po novem življenju.

V adventu nam prihaja naproti Marija, ki je z odgovorom, polnim vere, sprejela povabilo za Božje materinstvo. Še posebno v molitvi smo zazrti v njeno ljubečo skrb za Jezusa, ki ga je nosila pod svojim srcem. Marija nas želi tudi danes privedi k Jezusu, ki se je rodil za nas. Ko Ga pričakujemo, se že vnaprej veselimo tega, kar bo prišlo in je že navzoče v Jezusovem daru odrešenja ter življenja.

V svojih sporočilih vidcem nas Marija vabi k upanju in veselju, ker bo izpolnjeno naše najgloblje hrepenenje po ljubezni in svobodi. Opozarja nas, da je poleg vseh zemeljskih skrbi in nalog pomembno tisto, kar je večno in prežeto z ljubeznijo.

Srečanje z Gospodom, ki prihaja, ima

posebno mesto v družini, zato je advent tudi čas družine. Potrošniško nasilje trga ljudi iz družin in jih potaplja v reko praznine. Cerkev pa kliče k odkrivanju notranjega duhovnega doma, da bi se veselili življenja, svojih bližnjih ter skromnih dobrin, zlasti pa prihajajočega Gospoda. Sveti Duh nas pripravlja za veselo srečanje z Gospodom in Njegovimi brati.

Upanje in veselje

Pomembni drži adventa sta upanje in veselje. Upanje je usmerjeno v stvarnost, ki jo pričakujemo in si je želimo, ni pa še gotovo, ali se bo naše pričakovanje izpolnilo. V Svetem pismu je upanje povezano z vero. Sveta knjiga govori več o obljubah in pričakovanju kot o izpolnitvi. Upanje je notranja moč vere in jo neobhodno spremlja, zato izraža gotovost, kot jo

daje vera. Bog je vedno resničen, tudi takrat, ko se ljudem zamegli pogled in mislijo, da je vse odvisno od njih. Na tem temelju Božje resničnosti sloni upanje, ki človekov pogled razširja v prihodnost in že sedaj vidi prihodnje dogodke ter po njih oblikuje svojo sedanost. Vsak dan prinaša novo upanje, je dar in obljuba, novo hrepenenje. V upanju moremo izpolniti Božjo voljo in biti deležni sreče. S pogledom upanja lažje prenašamo težave in življenjske udarce. Tudi križ – ni znamenje razočaranja, ampak upanja. Na njem se razsvetli še tako temna pot.

Človeško upanje je povezano z Božjim upanjem, ki nosi v sebi gotovost, da se bo to, kar upamo, tudi zgodilo. V tem upanju budno čakamo in sprejemamo Tistega, ki je že prišel (Tit 2,13) in prihaja. Podobno kot Marija moramo to upanje potrjevati pred drugimi in zanj pričevati (1 Pt 3,15). Ona je namreč živela iz vere in z vsem srcem upala, da bo Bog storil v njej, kar je napovedal po angelu Gabrijelu. S tem upanjem se je hitro odpravila na dolgo pot k sorodnici Elizabeti in ji pomagala pri rojstvu sina Janeza. Marija pa ni bila žena upanja samo v nosečnosti, ampak je to ostala tudi v najtežjih in najtemnejših trenutkih svojega življenja, na križevem potu in med Jezusovim umiranjem.

Vera, upanje in pričakovanje postanejo pot veselja, ki ga živimo v

trajni odprtosti za srečanje z Bogom in ljudmi. Upanje in pričakovanje Marije se je prelilo v veseli spev Gospodu, ki je po njej naredil velike reči. Vsako resnično pričakovanje je prežeto z veseljem, dostikrat je celo bolj veselo kot dogodek, ki ga pričakujemo. Vera navdihuje človeka, da upa in se veseli tudi v težkih okoliščinah ter s tem živi naprej. Za to pa je potrebna notranja odprtost in predanost, da ne odnehamo v darovanju, ampak sledimo cilju, ki nam ga je postavil Gospod. On se v času pričakovanja veseli z nami. Predvsem pa ne želi nikogar izključiti iz veselja, ki ga prinaša njegov odrešenijski dar.

Advent in božič sta čas veselja, ker se je Gospod rodil med nami zato, da nas bo spremljal v vseh življenjskih okoliščinah. Zaradi Njega upanje živi in pot naprej ostaja, vse dokler ne bomo te pričakovane stvarnosti zaživel z Njim v večnosti. Ko je prisoten Bog, ki ljubi, kot je pokazal v Jezusu in v zgodovini, potem ni več joka in žalosti, ampak samo praznik in veselje.

Milostni čas pričakovanja

Vsako pričakovanje je dar, ker se že vnaprej trudimo vzpostaviti odnos s tistim, ki ga bomo srečali. Pomembno je, da v tem času ne spimo in ne bežimo, ampak smo budni ter si prizadevamo uresničevati Gospodovo voljo. Naravnani moramo biti na

srečanje z Gospodom, ki prihaja v vsakem času, ko smo veseli ali žalostni in razočarani.

Z Marijo prehodimo ta adventni in božični čas, da se bo v nas rodil Gospod in bomo z Njim preželi vse trenutke svojega življenja, še posebej tiste, ko smo skupaj: obede, skupno delo, molitev, medsebojno pomoč, skupni prosti čas, pa tudi čas bolečin in trpljenja. Če bomo stopili na to pot, bomo zanj pričevati v pisarnah in na ulicah, v tovarnah, šolah in zlasti doma. Pomembno je, da se spremenijo odnosi; pomembno je, da nismo ravnodušni, da se ne prepuščamo trenutnemu razpoloženju in občutku nemoči. Upanje daje naši dejavnosti svežino, znova odpira že tolikokrat zaprta vrata, vodi nas k pristnosti in odpravljanju krivic.

K betlehenskemu hlevu so prvi prihiteli preprosti pastirji. Posnemajmo jih s preprostostjo srca

in se v veri odprimo za Boga in njegovo oznanilo, da se bomo srečali z Njim in z ljudmi, še posebno z ubogimi.

Marija je pred kratkim rekla vidkinji Mirjani, da je vesela, ker more prihajati k vidcem in se jim razodevati. Vabi jih, da bi ljubili njenega Sina bolj kot vse drugo na svetu. Da bi ga mogli ljubiti, ga morajo spoznati, spoznali pa ga bodo po molitvi. Pomembno je, da ostanejo budni in svoje pričakovanje napolnijo z molitvijo, ljubeznijo in zaupanjem. Tako se bodo mogli boriti proti zlu in svojo življenjsko žrtev poistovetiti s kelihom resnične in čiste Jezusove ljubezni. Postali bodo orodje, po katerem bodo mnogi prepoznali Božjo ljubezen, jo sprejeli in bili po njej odrešeni (Marijino sporočilo po Mirjani, 2. 11. 2016).

Primož Krečič

Foto vir: <http://4.bp.blogspot.com>

INTERVJU

PEŠ IZ SENOŽEČ V MEDŽUGORJE

Tokrat objavljamo intervju s posebno romarko. Gospa Izidora Darinka Škamperle namreč na božje poti, ki si jih izbere za svoj cilj, roma peš. Letos se je tudi v Medžugorje odpravila na tak način.

Z nahrbtnikom na ramah in s palico v rokah ste se podali na pot v torek, 5. aprila 2016. Za pot ste potrebovali 17 dni. Zakaj peš in ne z avtobusom?

Na pot si poklican, dobiš milostno povabilo, potem pa začneš moliti za milost Božje pomoči na poti. Jaz sem začutila vabilo na romanje v Medžugorje na lanskem peš romanju v Rim. Nahrbtnik sem si sposodila pri sinu Tadeju, v njem sem imela vse potrebno. Plenica na glavi je bila od vnukinje Žive. Je vsestransko uporabna: ščiti pred soncem, pobira pot s čela, da ne teče v oči, te greje. Zvezek za pisanje dnevnika mi je podarila hčerka Tjaša, denar za potrebe na poti pa mi je dal mož Drago. Sedemnajst dni je hitro minilo, bila sem v objemu stvarstva, mojo razširjeno družino in vse ljudi sveta sem vzela v obroč molitve. Avtobus ali vlak pa me pripelje domov z vsakega romanja.

Kakšen je namen vaših romanj? Romali ste že na Brezje, Sv. Višarje, Ptujsko goro, v Assisi, Rim, Santiago de Compostela. Kaj je tisto bistveno, kar iščete na romanjih?

Prvič sem peš romala leta 2004 na Brezje v iskreni prošnji za zdravje v družini, za to, da bi diplomirala sin in hči – in uslišana sem bila. Petkrat zapovrstjo sem vsako leto prehodila to pot – v štirih dneh 120 kilometrov in vedno mi je bilo dano na Krištofovo nedeljo po kolenih večkrat obhoditi Marijin oltar. Spremenila sem življenjske vrednote in duhovno rasla. Tudi bolečina ni več tako bolela, čutila sem, da jo darujem Mariji. Nato sem povezala še cerkve Sv.Gora-Sv.Višarje-Brezje-Zasavska Sv.Gora-Petrovče-Ptujska gora, kjer me je Devica Marija ogrnila s svojim plaščem. Leta 2010 mi je bilo dano poromati po španski Jakobovi poti v Sanitago de Compostela. Leta 2014 sem bila na poti milosti iz Saint Jean Peid de Port do Logroña in nazaj čez Pireneje v Lurd. To pot sem podarila vnukinji Živi. Leta 2015 pa je bila prehojena pot čez Assisi do Rima v celoti podarjena sinu Tadeju in hčerki Tjaši. Niti v najbolj ponižni molitvi si

ne bi upala prositi za milost, ki jo dobim na poti. Dobim jo, še preden prosim, morda zato, ker prosim za stvari, ki jih v tem potrošniškem življenju imamo za majhne. A v resnici so največje: prosim za poštenje, prijaznost, skromnost, pomoč slabotnim, sprejetje križa, ki ti je naložen in ga nosiš.

Romate sami, a se na poti srečujete z romarji in s tistimi, ki vas prenočujejo. So to le bežna srečanja ali s kom navežete tudi trajnejše stike?

Na vseh mojih romanjih so mi bili na pot poslani sami čudoviti ljudje. Ostanajo ti v srcu, mislih in vsak večer se v molitvi Zdrava Marije zahvalim zanje. V Sloveniji imam kar nekaj ljudi, ki so me prenočevali. Pišemo si za božič, veliko noč, rojstne dneve, tudi obiščem jih, kadar se z avtom peljem mimo njihovih domov. Imam tudi naslove ljudi, pri katerih sem spala na poti v Assisi, Rim in Medžugorje. Ko sem se vrnila domov, sem jim poslala zahvale in odpisali so mi. Smo si pa z vsemi, ko smo se poslavljali na poti, obljubili, da se bomo nekoč, ko bo prišel čas odhoda v večnost, poiskali nekje med zvezdami. Neki Francoz mi je rekel: »Našel te bom!« Na lanski Frančiškovi poti v Assisi sem spoznala Španca Bonaventuro, ki bi ga vsaka mama iskreno sprejela za zeta. Še vedno si pošiljava sporočila po telefonu, čeprav v jeziku, ki ga

zelo malo obvladava. Vendar se vseeno razumeva, saj govoriva jezik srca, duše!

Na romanjih molite za druge. Za koga? Kako poteka ta molitev?

Na romanje grem zate, zame, za vse ljudi sveta. Okrog sedmih zjutraj pričnem z Angelovim češčenjem, zahvalami za včerajšnji in prošnjami za novi dan. Potem je molitev Zdrava Marija in Sveti angel. Prva je vedno za vnukinjo Živo, nato za sina Tadeja, hčerko Tjašo in njeno družino. Potem imam tako še kakšnih 30 »skupinic«. Tako so okrog pete ure popoldan vse v Jezusovem srcu, pokojni pa v molitvi Očenaša počivajo v Božjem miru. Od poldne do enih imam običajno počitek in takrat zopet pošljem v nebo molitev Angel Gospodov ... Potem je še molitev živega rožnega venca za duhovne poklice in okrog 19. ure zopet Angelovo češčenje. Včasih pa je dan prekratek za vse zahvale in prošnje. Ni samo suhoparna molitev, ampak se pogovarjam z Devico Marijo, jo prosim, da moje molitve pregleda, popravi in jih prenese na nebeški oltar. Tako naj da tudi vse stvarstvo, ki ga čutijo vsa moja čutila, na našo nebeško tehtnico za naše zveličanje. Vsi smo v molitvi povezani. Če ni prometa, smo objeti, če pa je cesta ozka in je nevarno, se pa držimo za roke ...

Ste na romanjih postali to, kar ste? Kakšne spremembe ste v teh letih

**doživeli? Gledate na svet drugače?
Zaradi peš romanj drugače
doživljate vero?**

Nekaj ljudi mi je reklo, da so se potem, ko so prehodili Jakobovo pot po Španiji, domov vrnili drugačni. Zase ne morem reči, da so me spremenila samo romanja. Mislim, da je ni stvari, ki se ne bi od nastanka do konca spreminjala. Tako je tudi z ljudmi. Že ko si zamisliš, da boš nekam šel sam s sabo, moraš vedeti, da bo to tvoje čiščenje duše, da bo spovednik vedno s tabo, da on že vse ve o tebi, da ne moreš ničesar skriti, zatajiti. Dano mi je bilo ohraniti družino, izšolati otroka. Dano mi je bilo na Brezjah pri patru Polikarpu opraviti življenjsko spoved. Dano mi je bilo izprositi zdravje, to, da imam rada resnične ljudi, kajti idealnih ni. Včasih sem tudi jaz »merila drugim pot s svojim metrom«. Sedaj pa mi je postalo sveto to: »Ne sodite, da ne boste sojeni!« So pa morali tudi drugi mene poslati skozi svoje sodne mline, da so se mi odprle oči. Da ne smemo obsojati drugih, dokler ne prehodimo v njihovih čevljih toliko poti, da jih čisto »znucamo«. Nikomur ne želim nastavljati ogledala. Nisem pa še uspela sprejeti Jezusovih besed: »Če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še levo.« Od vere sem se oddaljila, ko sem se zaposlila, potem sem bila povabljen nazaj. Čeprav sem v mladosti Bogu zaloputnila vrata, je odprl okno, me povabil

nazaj, ničesar mi ni očital. Sprejel je izgubljeno ovco in sedaj se počutim, kot da je vsak dan sveti večer.

**V Medžugorju se je 24. junija 1981
Marija prikazala šestim mladim.
Po 35 letih še vedno daje sporočila.
Kako ste Medžugorje doživeli vi?**

Nekateri pravijo, da Vatikan Medžugorja ne prizna. Priznано je v naši veri, srcih, dušah. Majhni otroci ne lažejo, resnično so doživeli milost prikazanja Device Marije pred 35 leti in ta milost se še kar nadaljuje. Ljudje ne občutimo na istih krajih enakih milosti. Mogoče preveč pričakujemo! Sama sem milost Medžugorja doživljala vseh 17 dni romanja. Ko sem 21. aprila 2016 ob 12.30 prišla v cerkev, mi je bilo dano po kolenih, z nahrbtnikom na ramah, s potno palico v roka priti od vhodnih vrat do oltarja s kipom sv. Jakoba in nato še do oltarja s kipom milostne Matere Marije in reči: »Hvala, ker si me povabila, me spremljala in varovala na poti ter me sprejela na tem svetem kraju.«

**Vsak dan na romanju pišete
dnevnik. Koliko časa vsak dan
namenite temu?**

Nekje sem nekoč prebrala: »Če kaj obljubiš prijatelju, izpolni, če je le mogoče! Če pa obljubiš Bogu, izpolni tudi, če ni mogoče.« Meni je bilo dano izpolniti obljubo. Pisala sem s tiskanimi črkami iz spoštovanja do ljudi, ki bodo moje pričevanje prebirali. Jaz imam vse lepe spomine,

občutja ... spravljene v srcu. Nikoli ne bom pozabila sprejetosti na poti in na cilju vseh romanj. Tudi pisanje dnevnika je bilo še vedno romanje, podoživljanje vsega. Misli so tako hitro narekovale vtise prehojene poti, da jih je roka komaj dohajala. Tudi do dve uri sem pisala v iskreni zahvali Devici Mariji, da me je na poti varovala. Sv. Terezija iz Kalkute je nekoč zapisala: »Gospod, prosim, naj bom svinčnik v tvojih rokah.« Ampak jaz čutim, da take prošnje niti v najbolj pobožni molitvi nisem vredna položiti na nebeški oltar.

V dnevniku sebi in drugim postavljate tudi mnoga vprašanja, zapišete mnoga življenjska spoznanja in zgodbe. Katera so vaša najbolj živa vprašanja?

Sveti Avguštin je zapisal: »Nemirno je naše srce, dokler se ne spočije v tebi, o Bog!« Moje srce in misli so tudi nemirne, kajti z leti se mi je nabralo veliko vprašanj, na katera si sama ne znam odgovoriti. Zato iščem odgovore pri ljudeh, ki jim zaupam. Pred leti sem velikokrat pozno zvečer, ko so na nebu žarele zvezde, pa tudi ko je bilo sonce podnevi najvišje nad mano, spraševala Boga, kje je, ali vidi mojo žalost, moje skrbi, ali sliši molitve, prošnje. Spraševala sem Boga, zakaj s trpljenjem pridemo na svet in ga v trpljenju zapustimo. Zakaj umirajo mladi ljudje, celo otroci, in še mnogo zemeljskih stvari. Vem, da vera ni matematika, da moraš samo verovati, ampak v svoji človeški majhnosti ne

razumem vseh Njegovih odgovorov. Ravno pred nekaj dnevi sem dobila tolažec odgovor pri frančiškanih v Ljubljani. Da ni nič narobe, če kdaj podvomimo in mislimo, da nas je Bog zapustil in da se ne zmeni za naše prošnje. Tudi odgovor duhovnega vodje Jakobovih romarjev, gospoda Bogdana Vidmarja, me je zelo pomiril. Dejal mi je, da tudi on ne zna odgovoriti na vsa moja vprašanja tako, da bi bila v vsem pomirjena. Vem, da je velik tak človek, ki reče, da ne ve vsega. Bog pa vedno ve, kaj je za nas najbolj prav. Sem pač samo žena, mama, stara mama, ki me življenje preizkuša, biča, večkrat vrže ob tla, ampak vedno se najde kdo, ki mi pomaga vstati. Angeli živijo, tudi če jih ljudje ne vidimo.

Je v vas še kakšna želja in načrt za peš romanje?

Ko sem se vrnila iz Medžugorja, sem pričela vsak dan v zahvalno Gospodovo molitev (Oče naš) vpletati tudi iskreno prošnjo za romanje v letu 2017. Iskreno prosim milosti, da bi mi bilo dano prehoditi portugalsko Jakobovo pot: od Lisbone nameravam romati do Fatime, se tam pokloniti fatimski Mariji in nato nadaljevati do Santiaga de Compostela v Španiji in naprej do rta Finisterre. To je okrog 600 kilometrov poti. Prihodnje leto 13. maja bo ravno 100 let, odkar se je v Fatimi Devica Marija prikazala

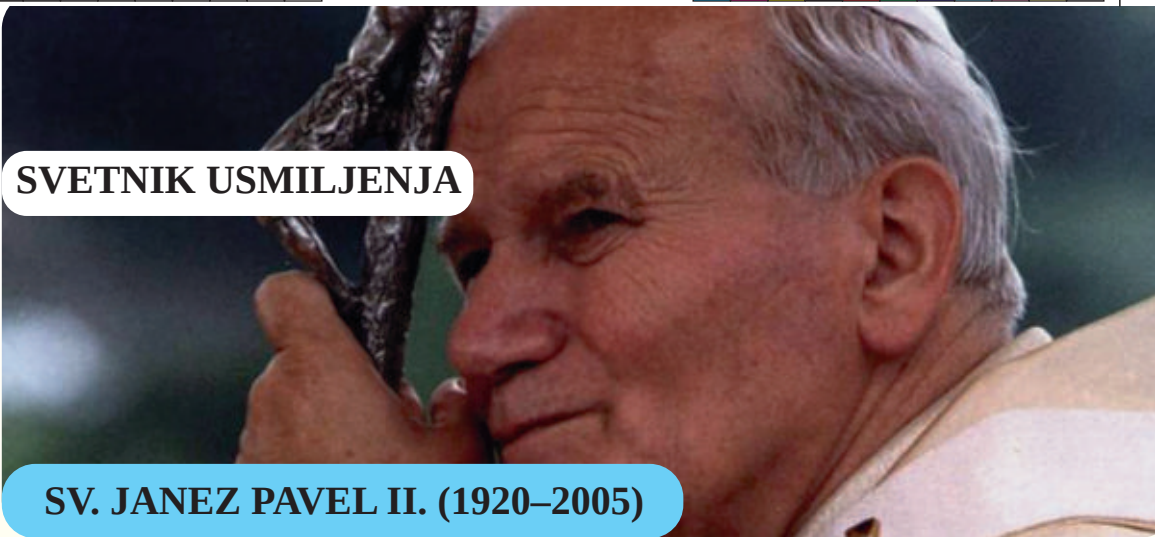
trem otrokom in napovedala, da prihajajo težki časi. Če bo Božja volja, boste šli zopet v molitvi z mano. Tu si želim odložiti še zadnja težka bremena, ki jih vlečem za sabo še od otroštva in me pritiskajo ob tla. Želim raztrgati okove, ki mi ne pustijo, da bi se kdaj od srca nasmejala. Želim pa se tudi zahvaliti za zrak, ki ga dihamo, za sonček, ki nas greje, za dež, ki umiva nebo in zemljo. Želim se zahvaliti za tisoč stvari, ki jih sploh ne opazimo, pa vendar brez njih ne bi bilo življenja. Mir in dobro!

Izidora Darinka Škamperle

Foto: osebni arhiv

(Pisna vprašanja je postavil Bogdan Vidmar, odgovore Izidore Darinke Škamperle je natipkala njena hčerka Tjaša Škamperle.)

SVETNIK USMILJENJA

SV. JANEZ PAVEL II. (1920–2005)

Po tlakovani ulici vstopimo v mesto tam, kjer so pred številnimi leti še stala srednjeveška vrata. Na desni strani se pravokotno na ulico vrstijo hiše, ki nakazujejo na nekdanje mestno obzidje. Ohranjen obrambni stolp iz 15. stoletja pa naš pogled usmeri visoko nad grajski grič, kjer se še danes bohoti srednjeveški grad. Korakamo naprej po trgu, ki je posvečen sv. Cirilu in Metodu, in pred seboj zremo mogočno kupolo cerkve sv. Nikolaja. Ustavimo se pred glavnimi vrati ljubljanske stolnice, pred Slovenskimi vrati. Ali se še spominjamo slovesnega dogodka, ob katerem smo dobili nova vrata? Ali vemo, kdo nas, skrbno upodobljen na vrhu vrat, pozdravlja in blagoslavlja ob vstopu v cerkev?

Ob reki Skawa leži mesto Wadowice, njegov rojstni kraj, ki nas izpred ljubljanske stolnice prestavi na Poljsko. Tri mesece pred zgodovinskim »čudežem na Visli«, 18. maja 1920, je Karol Jozef Woytila s svojim prihodom na svet razveselil starše. Skupno družinsko

življenje so v polnosti živeli kratkih devet let, nato pa je Karol izgubil mamo, štiri leta kasneje pa še starejšega brata Edmunda, ki se je kot zdravnik v bolnišnici okužil s škrlatinko in zaradi tega umrl star komaj 26 let. Slika očeta, ki stoji ob krsti in ponavlja besede »Zgodi se tvoja volja ...«, se je Karolu močno vtisnila v spomin ... Družina je postavila trden temelj njegovi veri.

Karol je izredno rad imel jezik, književnost, posebej poezijo, in gledališče. Pri 14 letih je že začel nastopati v predstavah krajevnega gledališča. Takrat je bila okolica že pod močnim vplivom nenaklonjenosti do Judov, Karol pa je svoje judovske prijatelje branil in podpiral.

Po maturi sta se z očetom preselila v Krakov in našla stanovanje dvajset minut hoda proč od Jagielonske univerze, ustanovljene že leta 1364, ki je veljala za eno najodličnejših evropskih akademskih središč. Tu je mladenič začel študirati poljski jezik, dejaven pa je bil tudi na drugih področjih: igral je v gledališki

skupini, se učil francoskega jezika, bil je član Krožka študentov poljščine, ki je prirejal literarne večere, pisal poezijo in delal kot knjižničar. Med svojimi sošolci in prijatelji je veljal za izredno inteligentno, pobožno in prijazno osebo. O svojem študiju je zapisal: »Pozneje sem doumel, da je študij poljskega jezika pripravljal v meni tla za druga področja in za druge študije. Pripravljal je mojo dušo, da se je približala filozofiji in teologiji.« Njegov študij so prekinile svetovne razmere, kajti 1. septembra 1939 se je z napadom Nemčije na Poljsko začela 2. svetovna vojna, 6. novembra istega leta so aretirali 184 profesorjev Jagielonske univerze in jih deportirali v Sachsenhausen. Karol se je pridružil skrivnemu odporu, spoznal Jana Tyronowskega, ki ga je vpeljal v karmeličansko mistiko, in mladinske skupine »živega rožnega venca« ... Vse bolj si je tudi želel stopiti na pot

duhovništva. Ker je bil študij onemogočen, je delal v kamnolomu, povezanem s kemično tovarno Solvay. Leta 1941 je umrl njegov oče, jeseni 1942 pa se je Karol dokončno odločil za vstop v semenišče. Sprejeli so ga v najstrožji tajnosti in tako je ostalo vse do leta 1945 oz. do osvoboditve.

V začetku petega leta njegovega študija je nadškof odločil, da bo šel v Rim, in tako je bil Karol 1. novembra 1946, eno leto pred svojimi študijskimi kolegi, posvečen v duhovnika. Na začetku duhovniške službe si ni znal pojasniti, kje so meje češčenja Marije, da pri tem ne bi zasenčili ali zapostavili Kristusa; sam se je namreč rad zatekal k njej, pobožnost na čast Mariji pa je tudi sicer na Poljskem izredno močno prisotna. Kot pravi, je odgovore našel v knjigi sv. Ludvika Grigniona Montfortskega Razprava o pravi pobožnosti do Device Marije. Od tu je prevzel izraz Totus Tuus, ki je

skrajšana oblika popolne izročitve Mariji, ki se glasi: »Ves sem Tvoj in vse moje je Tvoje. Sprejemam Te v vse, kar je mojega. Marija, daj mi svoje srce.«

Dve leti je Karol študiral v Rimu. Leta 1948 je opravil doktorat, se vrnil na Poljsko in v mestu Niegowicz postal župnik, kasneje pa študentski kaplan v Krakovu. Znal je delati z mladimi in ti so ga imenovali kar stric. Z njimi je rad taboril, hodil v hribe, na smučanje in jih dejavno vključeval v cerkveno pastoralo.

Leta 1964 je bil imenovan za krakovskega nadškofa, tri leta kasneje pa ga je papež Pavel VI. imenoval za kardinala. Po nagli smrti papeža Janeza Pavla I. je bil 16. oktobra 1978 izvoljen za 264. naslednika apostola Petra kot prvi papež slovanskega rodu. Nadel si je

ime Janez Pavel II. Ob prvem nastopu je svetu zaklical: »Ne bojte se! Odprite, na stežaj odprite vrata Kristusu! Kristus ve, kaj je v človeku. In edino on to ve.«

Papeževal je 26 let in pol. V prvih letih, vse do atentata nanj (13. maja 1981), je opravil mnogo potovanj (Mehika, Poljska, ZDA, Irska, Afrika, Japonska, Pakistan, Filipini, Aljaska). Tudi kasneje je še potoval po svetu in poromal tudi v Fatimo, saj je bil prepričan, da ga je Marija varovala med atentatom, po katerem je ljudem spregovoril: »Ganjen se vam zahvaljujem za vašo molitev in vas blagoslavljam. Še posebej mislim na osebi, ki sta bili ranjeni z menoj. Prosim za brata, ki me je ranil in sem mu iskreno odpustil. Povezan s Kristusom, duhovnikom in žrtvijo, darujem svoje trpljenje za Cerkev in

November-december 2016

21

svet. Tebi, Marija, ponavljam: Totus tuus ego sum, ves sem Tvoj.«

Po atentatu je v njegovo življenje vstopilo nenehno trpljenje in pogosta bolnišnična oskrba. To izkustvo je razumel kot dar, da je lahko bil bližje vsem bolnikom ter da je lahko svoje trpljenje daroval Bogu. Zapisal je: »Le če bomo gledali na Kristusa in mu potrpežljivo ter zaupno sledili, bomo mogli razumeti, kako vsaka človeška oblika bolečine nosi v sebi obljubo Božjega odrešenja in veselja. Želel bi, da bi to sporočilo tolažbe in upanja prišlo do vseh, zlasti do tistih, ki preživljajo težke trenutke, ki trpijo na telesu in duši.«

Med njegovimi potovanji je bil tudi obisk Slovenije, in sicer prvič leta 1996, drugič pa leta 1999. Na začetku omenjena Slovenska vrata ljubljanske stolnice so spomin na njegov prvi obisk, na svojem drugem obisku pa je slovenskega škofa Antona Martina Slomška razglasil za blaženega.

Mlade v Postojni je 18. maja 1996 takole nagovoril: »Dragi mladi, ozrite se na Marijo! Ona je odličen zgled poguma in upanja, ki ga ima, kdor veruje v Božjo besedo in jo sprejme v svoje življenje. Kakor Marija tudi vi zaupajte v Gospoda! Če se boste naslonili Nanj, ne boste razočarani!« V svojih nagovorih v različnih krajih Slovenije je našo deželo večkrat izročil Mariji. Še pred odhodom je dejal: »Ko še imam pred očmi očarljive in včasih ganljive prizore te

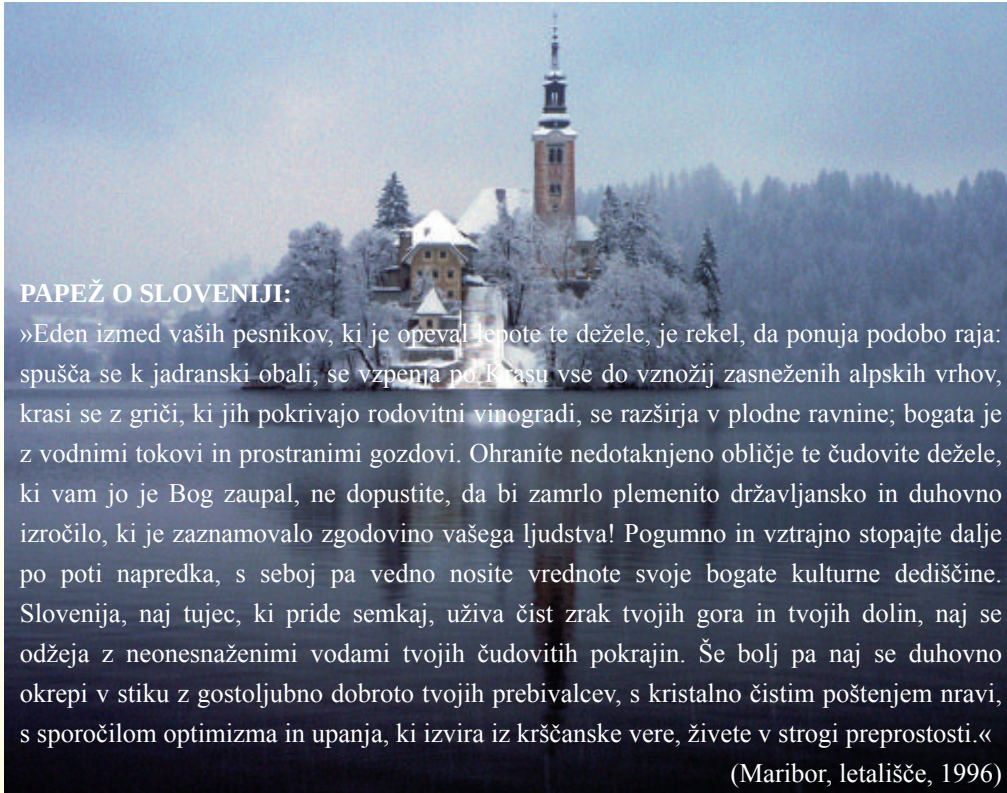
prelepe dežele in njenega ljudstva, bi rad ponovno zaupal njegove upe in pričakovanja presveti Devici Mariji, da bo po delovanju Svetega Duha velikodušno stopalo v tretje tisočletje in postajalo vedno bolj dežela vere.«

Poljski papež je že leta 1981 opozoril, da je tema usmiljenja v današnji kulturi pozabljena. Prav on je opozoril na govorico o Božjem usmiljenju in na delovanje Božje usmiljene ljubezni. Prisluhnil je sporočilom, ki jih je sprejemala njegova sonarodnjakinja Favstina, in je že nakazal, da bo to ena od dejavnosti Cerkve in ena od točk oznanjevanja. 30. aprila 2000 je na nedeljo po veliki noči razglasil poljsko redovnico Favstino Kowalsko za svetnico ter ob tej priložnosti določil, da se bo 1. nedelja po veliki noči odslej v vsej Cerkvi imenovala nedelja Božjega usmiljenja.

Leta 2002 je napisal apostolsko pismo Rožni venec Device Marije in v njem Cerkvi podaril svetle skrivnosti rožnega venca.

Leta 2005 na prvo aprilsko soboto – dan posvečen Mariji – ter na predvečer nedelje Božjega usmiljenja je ob 21.37 odšel s tega sveta. Na nedeljo Božjega usmiljenja leta 2011 je bil razglašen za blaženega, 30. septembra 2013 pa ga je papež Frančišek razglasil za svetnika.

Zbrala in zapisala: Klavdija Jurišić

PAPEŽ O SLOVENIJI:

»Eden izmed vaših pesnikov, ki je opeval lepote te dežele, je rekel, da ponuja podobo raja: spušča se k jadranski obali, se vzpenja po Krasu vse do vznožij zasneženih alpskih vrhov, krasi se z griči, ki jih pokrivajo rodovitni vinogradi, se razširja v plodne ravnine; bogata je z vodnimi tokovi in prostranimi gozdovi. Ohranite nedotaknjeno obličje te čudovite dežele, ki vam jo je Bog zaupal, ne dopustite, da bi zamrlo plemenito državljansko in duhovno izročilo, ki je zaznamovalo zgodovino vašega ljudstva! Pogumno in vztrajno stopajte dalje po poti napredka, s seboj pa vedno nosite vrednote svoje bogate kulturne dediščine. Slovenija, naj tujec, ki pride semkaj, uživa čist zrak tvojih gora in tvojih dolin, naj se odžeja z neonesnaženimi vodami tvojih čudovitih pokrajin. Še bolj pa naj se duhovno okrepi v stiku z gostoljubno dobroto tvojih prebivalcev, s kristalno čistim poštenjem nravi, s sporočilom optimizma in upanja, ki izvira iz krščanske vere, živete v strogi preprostosti.«

(Maribor, letališče, 1996)

Očka naš ljubeči,
kje zdaj ljudem o sreči,
veselo vest oznanjaš
in bratsko srečo sanjaš?
Od kraja si do kraja,
prinašal ringaraja,
odpiral vsem si pamet,
ki boljša je kot žamet.
Vse male in trpeče
res ljubil si goreče.
Celo tatove pokesane
si k Bogu vodil vdane.
Si mlade v kroge zbiral,
za Pavla, Janeza nabiral,
jim k Bogu pot utiral.
(Osnovnošolka)

November-december 2016

23

PRIČEVANJE

OPRAVILA SEM ŽIVLJENJSKO SPOVED

Ravno sem se vrnila s svojega četrtega romanja v Medžugorje, kjer sem tri mesece delala kot prostovoljka. Tam sem dobila rahel, tih občutek, da Gospa želi, da opravim življenjsko spoved.

Življenjska spoved nas vabi, da globlje pogledamo vase in v svoje življenje. To je čas, ko je potrebno klicati Svetega Duha. Ta nam pomaga, da v molitvenem duhu natančno in pazljivo pogledamo v preteklost, kolikor daleč se lahko spominjamo. Ozavestimo vsa svoja dejanja, s katerimi smo žalili Boga, svoje bližnje in sebe z grehi proti desetim Božjim zapovedim, blagrom in naukom katoliške Cerkve. To je čas, ko se srečamo z bolečimi in pogosto neželenimi spomini in končno priznamo vse svoje težke in še nespovedane grehe, se soočimo z njimi, jih ubesedimo in premagamo v varnem okolju v prisotnosti katoliškega duhovnika. Zato je to

osvobajajoč čas globokega notranjega ozdravljanja, ki nas kliče, da odpustimo sebi in vsem okoli sebe. Na koncu pa dobimo odvezo od Boga, Očeta usmiljenja. Je tudi močno orožje proti satanu, ker nam omogoča, da se osvobodimo vsega v nas, česar se satan posluži, da nas začne spodkopavati – in se po tem nima več na kaj prijeti. Življenjsko spoved, ki lahko traja več ur, opravimo počasi, v molitvenem duhu. To ni čas za samoobtoževanje in ponovno spovedovanje že odpuščenih grehov. Meni je ta spoved resnično spremenila življenje in zato spodbujam vse katoličane, da se rešijo svojih bremen na ta način.

Želja po življenjski spovedi je prišla v času, ko sem resno razmišljala o posvečenem življenju. Ker sem hotela popolnoma pripadati Jezusu, sem vedela, da se moram rešiti vsega, kar mi preprečuje popolno posvetitev Njemu. Tovrstna spoved je zato zelo

dobrodošla takrat, ko se odločamo o življenjskih stvareh, ko želimo poglobiti osebno vero in vstopiti v globlji odnos z Njim. Nisem bila presenečena, da sem klic po življenjski spovedi začutila ravno v Medžugorju, spovednici sveta. Gospod je na mojo molitev, naj mi pošlje primernega duhovnika, pri katerem naj opravi to spoved, poslal frančiškanskega patra iz Arizone.

Na začetku spovedi me je mazilil s svetim oljem. Po skupni molitvi sem naštel svoje spomine, vse kar me je težilo. Nato je molil nad mano v Jezusovem imenu, da bi se rešila navezanosti na vsakršno zlo, pod vplivom katerega sem bila vse svoje življenje. Kasneje mi je rekel, da so med to molitvijo njegove roke, ki mi jih je držal na glavi, postale tako vroče, da jih je skoraj umaknil. Sledila je skupna molitev, v kateri me je prosil, naj se z besedami: „V Jezusovem imenu se odpovem ...“ odpovem vsakemu posameznemu zlu. Nato naj v Jezusovem imenu oprostim sebi in vsem, ki so me kadarkoli prizadeli. Dejal mi je, naj počasi in globoko izdihnem vso temo, ki je v meni, in vdihnem Jezusov mir. To je bila neverjetno resnična in osvobajajoča izkušnja. Ko sem prešla odvezo, sem bila popolnoma prežeta z čudovito Božjo močjo, usmiljenjem, odpuščanjem, Njegovo prisotnostjo, mirom,

dobroto in ljubeznijo.

V naslednjih dneh sem čutila globoko prisotnost Boga v evharistiji, molitvi, ljudeh, naravi, preprosto v vsem. Zato vsem, ki vas je strah tega zakramenta, vsem, ki ne prakticirate več vere, vsem, ki že zelo dolgo niste bili pri spovedi, polagam na srce, da Jezus hoče, da se spoveste. Zato vas vabi k temu zakramentu. Bog ve o vas več, kot veste vi sami. Naj vas ne bo sram ali strah. Zagotavljam vam, da je Bog ljubezen in usmiljenje samo. On odpušča in pozablja vse naše grehe, če jih resnično obžalujemo. Položite svoje roke v Jezusove roke, v roke zdravilca ran, in hkrati v roke Marije, ki je Mati usmiljenja. Pustite jima, da vas vodita iz teme. Vedite, da je Jezus luč življenja. Če se rešite bremen, boste resnično čutili Njegov mir, po katerem vsi hrepenimo in katerega še kako potrebujemo.

Zato: kdorkoli ste, kjerkoli živite, kakršnakoli je vaša preteklost in ne glede na to, kdaj ste bili zadnjič pri spovedi, naj vas tolažijo besede našega Gospoda in Odrešenika Jezusa Kristusa: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek« (Mt 11,28).

Avtor: Emily A.

Vir:

<http://www.medjugorje.ws/en/articles/confessions-medjugorje-pilgrim/>, 24. 9. 2016

Prevod in priredba: A. S.

PRIČEVANJE

MEDŽUGORJE MI JE DALO PRIJATELJE

Medžugorje je, kot vemo, najprej kraj vere, spreobrnjenja in molitve. Ko romamo, najprej pomislimo na Boga in na nedoumljivo skrivnost odnosa z njim. S človeške strani je molitev večšina, ki jo razvijamo vse življenje (Benedikt XVI.). Z Božje strani pa je molitev velika skrivnost in duhovni dar človeku, da se more notranje resnično povezati z njim. Njim. Človek je enota duha, duše in telesa (KKC 362–368), tako je človek religiozno (28), pa tudi družbeno bitje (1146; 1878 sl.), potrebuje prijatelje, pa tudi solidarnostne (1928 sl.), zemeljske dobrine (2198, 2420). Zelo bi bili ozki in slepi, če bi videli in poudarjali le eno vrsto dobrin, ko pa v skladu s svojo resničnostjo potrebujemo vse.

Tudi številni prijatelji, ki sem jih od Boga po Mariji prejel v Medžugorju, niso nič manjši čudež od daru spreobrnjenja in milosti duhovniškega poklica. Ne morem pozabiti svojega prvega romanja z

Majo Zalar v Medžugorje za novo leto 2002. Novoletno praznovanje na tem svetem kraju nas je zaznamovalo s skupno izkušnjo in nas globoko med seboj povežalo. V semeniških letih so me številni romarji spremljali z molitvijo, z bratsko bližino in darovi. Tudi na novi maši sem imel skoraj za cel avtobus romarjev Medžugorja. Moje sorodstvo ni tako številno in med njimi je malo gorečih vernikov. Medžugorski romarji so zapolnili praznino na moji tako izpostavljeni poti. Kasneje sem spoznal, kako nujna je zame ta molitvena podpora, brez nje bi bil čisto sam in zapuščen v težkem duhovnem boju. Danes so številni duhovniki osamljeni in nerazumljeni, saj so se mnogi ljudje oddaljili od Boga in s tem tudi od tistih, ki jim vero posredujejo.

V zadnjih letih sem se znašel v precejšnji zapuščenosti in osamljenosti na mali župniji. Mesec dni po skupnem romanju v

Medžugorje so me romarji obiskali še na župniji. Imeli smo zelo lepo duhovno in družabno srečanje. Od medžugorskih romarjev sem prejel tudi gospodinjino in molitveno skupino s Polzele, ki je prevzela posebno molitveno podporo zame. Kako lepo je to, da moremo biti kristjani združeni v prijateljstvu, v eni veri, molitvi in pobožnosti. To je dar od Boga, po Mariji, iz Medžugorja.

Pogosto se zgodi, da so na župniji med duhovnikom in verniki nasprotni ovanjadosi. To je zelo slabo, to je nekrščansko. Pobožnost, Božja ljubezen, pa je lahko edini temelj povezovanja med verniki in duhovniki. Ko smo z vsem srcem ponižni in predani Bogu, smo sposobni tudi med seboj biti bratje in sestre.

Peter Nastran

*Ne pozabite, da ste
popotniki na tej zemlji
in da vam stvari morejo
dati le majhne radosti,
po mojem Sinu
pa vam je podarjeno
večno življenje.
Zato sem z vami, da vas
popeljem k tistemu, po
čemur hrepeni vaše sree.*

Kraljica miru, 25. decembra 2007

V SPOMIN

P. SLAVKO BARBARIČ (1946–2000)

Vsako leto se v novembru spominjamo naših pokojnih in misli se nehote vrnejo v leto 2000 k pokojnemu p. Slavku Barbariču, ki je takrat zadnjič vodil križev pot na Križevac. Na 14. postaji je nagnil glavo, omahnil in se zgrudil. Na njegovem hrbtu je ostal madež od kamna, ki je bil moker in umazan od dežja in blata. Še danes je to vidno v vitrini, kamor so prinesli kamen in njegovo oblačilo.

Njegovo delo in besede, ki smo ji slišali, kadar smo bili v njegovi bližini, so se nam vtisnili globoko v srce. »Spoštuj vse ljudi! Ne delaj, da bi te imeli vsi radi, temveč delaj, ker imaš ti druge rad!«

P. Slavko je v resnici imel veliko srce za vsakogar, ki je bil potreben pomoči. Ko so mu po vojni pripeljali skupini majhnih otrok, vojnih sirot, v župnišče, je našel prostor zanje, da so bili pod streho, in osebe, ki so skrbele zanje. Ko so se pred cerkvijo pojavljali moški, ki so izgubili smisel življenja, jim je našel kraj, kjer so zaživel človeka dostojno življenje, začeli delati in dokazovati, da so mu

neizmerno hvaležni, ker ji je pripeljal v skupnost Usmiljeni Oče. Mladim nosečnicam brez doma je omogočil, da so otroke rodile in jim pomagal, da so našle dom v Majčinem selu. Skrbel je za zasvojence v komuni in jim bil duhovni oče ...

Vse, kar je po otrocih-vidcih Gospa rekla, da želi, vse je izpolnil. Rekla je: »Častite mojega Sina!« – in je vpeljal češčenje sv. Rešnjega Telesa. Ko je rekla: »S križa izhajajo posebne milosti, pojdite na Križevac!«, je to delal in vsak petek vodil romarje na Križevac in k češčenju sv. Križa. Ko je rekla: »Postite se!«, je p. Slavko začel voditi seminarje posta in molitve. Ko je rekla: »Pojdite v naravo in odkrijte tam Boga Stvarnika,« je vse naredil za naravo in začel postavljati naravni park »Frančiškov vrt« pri Majčinem selu!

Vse to in še več, zlasti v duhovnem smislu, je delal za Marijo.

P. Slavko, zelo smo vam hvaležni za vse, kar ste naredili za ljudi in za Božje stvarstvo.

Marinka Turina

16. OBLETNICA SMRTI P. SLAVKA BARBARIČA V MEDŽUGORJU

V četrtek, 24. 11. 2016, se je župnija Medžugorje spominjala smrti p. Slavka Barbariča. Križev pot na Križevac je ob 14. uri vodil p. Marinko Šakota, sedanji župnik. Zbralo se je veliko župljanov pa tudi nas, romarjev z različnih koncev sveta. Ob 18. uri je bila slovesna sveta maša, ki jo je vodil p. Ljubo Kurtović ob somaševanju 18 duhovnikov. Pri maši je pel cerkveni pevski zbor Kraljica mira pod vodstvom s. Irene Azinovic.

P. Slavko Barbarič je bil rojen 11. marca 1946. Ko je imel 19 let je vstopil v frančiškanski samostan in leta 1971 je bil posvečen v duhovnika. Zaključil je doktorski študij iz pedagogike religije in iz psihoterapije.

Z romarji v Medžugorju je neutrudno delal, odkar je končal svoj študij (1982). Njegove knjige so prevedene v več kot dvajset jezikov, bile so izdane po vsem svetu. Romarjem je res govoril iz srca.

Poleg izjemno obsežne količine dela, ki ga je opravljal v Medžugorju, bodisi pastoralnega, bodisi dobrodelnega/humanitarnega ali psihoterapevtskega, je veliko potoval po vsem svetu in širil Marijina sporočila miru in sprave. Bil je poznan po tem, da je znal veliko tujih jezikov, imel je izredne

komunikacijske sposobnosti. Bil je zelo izobražen, a hkrati preprost, imel je čut za ljudi v stiski. Prav tako je bil poznan po tem, da je imel neizčrpno energijo, trdo je delal tudi po 20 ur na dan. Svojemu poslanstvu je bil povsem predan, v odnosih pa ponižen in ljubeč. Molil in postil se je brez prestanka in ljubil Marijo z otroško ljubeznijo. Smisel njegovega življenja je bil pripeljati duše k Bogu po Mariji, Kraljici miru, s postom in molitvijo.

P. Slavko je umrl 24. novembra, že naslednjega dne pa je Marija v svojem sporočilu med drugim rekla:

»Veselim se z vami in želim vam reči, da se je vaš brat Slavko rodil za nebesa in da moli za vas.«

P. Ljubo je v pridigi med drugimi poudaril: »Danes se spominjamo 16. obletnice smrti p. Slavka, ki je umrl na današnji dan po molitvi križevega pota na Križevac z župljani. K Bogu je odšel v popoldanskih urah v 54. letu starosti. Njegovo delo ostaja trajno vidno povsod v Medžugorju. Mnogi so mu sledili, ker so čutili, da

govori resnico, da se dotika njihovih src. Pomagal jim je odkriti resničen smisel zemeljskega življenja. P. Slavko je odkril, da lahko kaže pravo pot vsem okoli sebe, če sledi Mariji, ki je naša Mati. P. Slavko je, izhajajoč iz logike evangelija, sebe dal drugim, dal je svoj čas, svoje srce, vse ure svojega življenja.«

Andreja Pezdevšek

O ADVENTU IN BOŽIČU S P. SLAVKOM BARBARIČEM

Mnogi bodo v adventnem času tekali naokoli in se pripravljali na »božič«, ne bodo pa imeli časa za molitev, dobro spoved, sveto mašo, kar pomeni, da ne bodo imeli časa za srečanje z Bogom. Če pa se to srečanje ne bo zgodilo, božična radost in božični mir ne bodo dolgo trajali. Zaključil se bo z dobrim kosilom in pijačo ali po razdelitvi daril, ki smo jih pripravljali eni za druge. Tak mir bo že naslednji dan izginil kot dim na vetru. To pa

pomeni, da bo božič šel mimo brez Jezusa, Kneza miru.

To je za človeka grozno, ker ga bo nemir večno gnal samo na nemirne poti in se zaradi tega nikoli ne bo mogel zares umiriti.

Prevod: Petra Černivec

Vir:

<http://www.medjugorje.hr/files/file/glasnik-mira/glasnik-12-2015s.pdf>

PRIPOROČAMO BERITE

P. SLAVKO BARBARIĆ, MOLITE S SRCEM

Pred nami je nova knjiga p. Slavka Barbarića v slovenskem prevodu, ki je hkrati njegova prva napisana knjiga. Vodi nas pri molitvi v Medžugorju ali pa nam pomaga, ko se vrnemo domov in bi radi še bolj živeli »Medžugorje v okolju, v katerem smo.«

V Uvodu je Jakov Bubalo napisal: »Če si želite biti bližje in bližji največjemu človekovemu prijatelju Jezusu Kristusu, tedaj si vzemite čas za to knjigo. Vodila vas bo na zelo preprost način, naučila vas bo, kako je treba misliti in kako istočasno ljubiti Boga in bližnjega, saj brez te ljubezni niti molitev ne more biti rodovitna.

Ta knjiga ne grozi nikomur, ne govori o Božji kazni, ampak o Božji ljubezni. Vabi nas in kliče, da bodimo ponosni in pobožni Božji otroci.

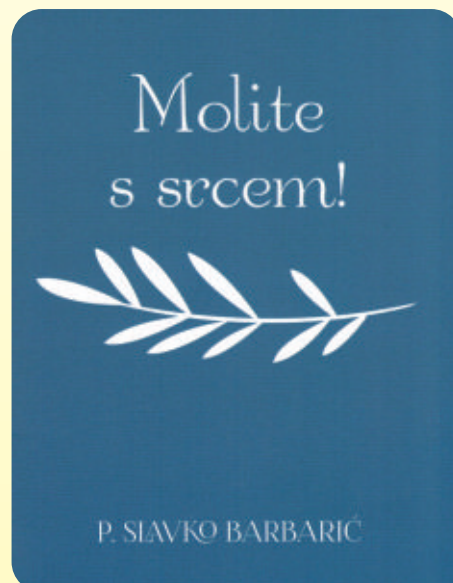
Kliče nas k izpolnjevanju Jezusovega evangelija, da bi postali veliki. Kliče nas utrujene in obremenjene, da se v moči Jezusovega evangelija spočijemo in razbremenimo. Kliče nas grešne, da po Jezusovem evangeliju postanemo sveti ... Ne uči nas, kako naj bi molili, ampak nam pomaga moliti tako, kakor bi vsak krščanski vernik moral moliti.«

Tako knjižica molivca vodi skozi

različne molitve, kot so rožni venec, priprava pred sveto mašo in na sveto spoved, zahvala po sveti maši, molitev na dan posta, čaščenje Najsvetejšega, križev pot, molitev za ozdravljenje ...

»Kdor bo to knjigo prebral, se bo resnično duhovno obogatil. Kdor bo knjigo sprejel kot molitveni priročnik, bo odkril najboljši molitvenik. Kdor jo bo sprejel kot knjižno delo, ravno tako ne bo prikrajšan,« pravi Bubalo. Knjigo je izdalo Društvo prijateljev Medžugorja Mir Slovenija. Stane 5 €, dobite pa jo lahko po pošti, če pokličete Franeta (040/306-692).

Petra

November-december 2016

31

32

Odmev Medžugorja

POVABILO NA BETLEHEMSKE POLJANE

*Jezus, tvoja Cerkev me vabi,
da bi se podal na betlehemske poljane
in se pridružil pastirjem,
ki so slišali oznanilo angelov,
da si se rodil kot človeški otrok
v revnem pastirskem zavetišču.
Pastirji so pustili črede in sredi noči
odhiteli na kraj tvojega rojstva.
Tam sta bila Jožef in Marija,
ki sta te sprejela z vso ljubeznijo.*

*Gospod, prosim te, daj mi ponižno srce,
da bom znal biti s pastirji ob jaslih
in se veseliti tvojega rojstva.
Oprosti mi, ker sem tako trd in brezčuten,
da ne slišim več tvojih povabil
in da se tako težko premaknem v ljubezni.
Potegni me iz morja tolikih dejavnosti
in daj mi moč, da bom postal svoboden
in videl tvoje rojstvo v svoji revščini.*

*Kajti tam, v moji revščini, se mi boš zares razkril,
začutil bom, da si ti 'Bog z menoj', Emanuel,
odkril mi boš željo po ljubezni in domačnosti.
Slišal bom tvoj otroški jok in videl tvoje ročice,
ki se stegujejo k Materi in k vsemu svetu.*

*Ko me boš povabil na pot majhnosti in neposrednosti,
bom brez vsakega pomisleka pokleknil
pred tvoj božični čudež in slavil Boga,
ki je v tebi postal človeški otrok,
tako majhen in nežen, da potrebuje zavetje ter skrb.
Gospod, velika je skrivnost tvoje ljubezni,
ki me vabi, da te objamem in ti pripravim topel sprejem
sredi mraza in viharjev temnega časa.*

Primož Krečič

November-december 2016

33

KOTIČEK MLADIH

MLADIFEST 2016 ŠE VEDNO ODMEVA

No, kje naj začnem? :) ... Letos sem že drugič romala na Mladifest v Medžugorje. Ko sem bila prvič na tem festivalu, je bilo to nekaj prečudovitega, nekakšna lepa dogodivščina z dobrim vzdušjem. Letos me je spet »nekaj« pritegnilo in me vleklo tja, tako kot lansko leto. Komaj sem čakala, da grem spet na pot, saj je bilo lansko doživetje zame nekaj najlepšega, kar se mi je kadarkoli zgodilo. Pridružili sta se mi tudi mami in teta.

Pot do Medžugorja je bila vesela, vsi smo komaj čakali teden medsebojnega druženja in spoznavanja Boga. Med nami je bilo tudi kar nekaj novih romarjev, ki so se hitro vklopili v družbo. Mladifest se je pričel v ponedeljek, 1. avgusta 2016, s slovesno otvoritvijo in predstavitev držav. Sprva udeležencev na festivalu ni bilo

toliko kot prejšnje leto, vendar se je z vsakim dnem naše število večalo.

Vsak dan dopoldne in popoldne smo poslušali zanimiva pričevanja, ki se dotaknejo srca, saj različni ljudje pripovedujejo svoje življenjske zgodbe. Nekateri so imeli družinske težave, drugi so bili obsedeni z zlim duhom ... Ta pričevanja so nekaj posebnega, saj vodijo v razmišljanje o različnih življenjskih situacijah. Porodijo tudi spoznanje, da sta bili podpora družinskih članov in molitev tisti dve »sredstvi«, ki sta vlivali moč za premagovanje stisk – ne glede na to, kako močne so težave bile in kako dolgo so trajale.

Pretresljivi pričevanja sta imela tudi slovenski duhovnik Ciril Čuš in Splitčan Goran Čurković. On je sedaj družinski oče, ki pa se je v prvi polovici svojega življenja spopadal z mnogimi težavami, se poskušal ubiti,

celo v glavo si je streljal s pištolo, a je vedno znova preživel. Dolga pot trpljenja in iskanja rešitve ga je pripeljala v Medžugorje, kjer sedaj živi in pričuje o Božji moči, Marijinem varstvu in veri.

Po popoldanskih pričevanjih je bil čas za molitev rožnega venca in sveto mašo, po maši pa je bilo češčenje Najsvetejšega. Dnevi so minevali zelo hitro. Vrstili so se molitev, zabava, smeh, druženje, petje ...

Počasi se je že bližal konec tedna in vsi smo bili žalostni, da vse tako hitro mineva. V petek je bil zaključek s procesijo držav za Marijinim kipom in sveto mašo. Po maši in češčenju je

bila "žurka" s petjem, plesom, druženjem ... V soboto smo se že morali odpraviti domov. Odhajali smo s težkim srcem, ki pa je bilo polno veselja, in z mnogimi blagoslovi, ki smo jih prejeli v minulih dneh.

Vzdušje na poti iz Medžugorja je bilo bolj veselo kot na poti tja. Pričevali smo, ploskali, peli, se smejali in uživali v potovanju. Čeprav je do naslednjega Mladifesta še daleč, sem se že odločila, da se ga bom spet udeležila. Na romanje so ostali lepi spomini in mnoga nova prijateljstva.

Antonia Josipović

November-december 2016

35

JEZUS, VATE ZAUPAM!

Naše življenje je le trenutek v primerjavi z večnostjo. V tem življenju smo romarji, ki so na poti k Očetu. Od tega, kar počnemo na zemlji, bo odvisna vsa naša večnost: ali bomo v nebesih pri Jezusu Kristusu, ki nas tako ljubi, da je dal življenje za nas na križu, ali bomo odplačevali svoj dolg pri hudiču v peklju. O tem, kaj si bomo prislužili s svojim načinom življenja, se premalo govori. Ali pa govorimo samo o nebesih, o hudiču pa prav malo. A tudi ta obstaja. On nas zavaja in vsak dan preizkuša na naših šibkih točkah.

Ker smo slabotna bitja in si želimo ugodja in užitkov, ima hudič velikokrat zelo lahko nalogo. Jezus pa je ob tem postavljen v kot. Ker nam je Bog dal svobodno voljo, je v »zahvalo« prevečkrat zadnji, na katerega pomislimo. Vsakič, ko grešimo, ponovno pribijamo Jezusa na križ, hudič pa nam ob tem da svoj pečat, »zadolžnico«, ki jo bo treba poravnati.

Če bi se človek kdaj vprašal, kako postati srečen, in če bi se v to resnično poglobil, bi ugotovil, da je sreča le pri Bogu. To niso le besede.

Kdo pa bi na tem svetu še dal življenje za nas?! Kdo bi pustil, da mu skozi roke in noge pri živem telesu zabijejo velike žblje?! Kdo bi pustil, da ga bičajo in mu dajo trnje na glavo, če bi imel moč, da to v trenutku ustavi? Jezus je to moč imel, a je ni izkoristil. Zato ne, ker ljubi vsakega izmed nas. Vsak naš še tako majhen problem zanj ni nepomemben. On bi za nas naredil vse in to je že dokazal. Zakaj torej ni pri nas na prvem mestu? Zakaj so pred Njim denar, služba, ljubezen ..., šele nekje daleč v ozadju pa On, ki nas čaka in kliče. Ko nam je hudo, je On ves čas z nami. Jezus nas razume, On čuti z nami, On preprosto vse ve. Še tako veliki problemi ob Njem postanejo majhni in premostljivi.

Zakaj torej vedno znova pribijamo Jezusa na križ? Ker si želimo potrditve vrstnikov, pa četudi smo zato v oblačilih, ki žalijo Svetega Duha. Ker si želimo udobnega življenja, pa četudi zato izkoriščamo ljudi za denar, ki si ga nismo prislužili. Ker si želimo trenutne potešitve poželenja, pa četudi zato ponižamo svoje telo in žalimo troedinega Boga!

Naše telo je tempelj Svetega Duha. Vsakič, ko ne spoštujemo svojega telesa, grešimo zoper svojega Stvarnika. Za vsa ta dejanja bomo nekoč dajali odgovor.

Zato se Mu v molitvi prepustimo, izročimo Mu svoje življenje, naj ga

On vodi. Zaupajmo v Njegovo varstvo, saj edino On zagotavlja resnično srečo, samo z Njim v našem srcu ostajajo mir, veselje in upanje.

Jezus, vate zaupam!

Maja Oberstar

RAZMIŠLJANJE

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILIH KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDÓ

Medžugorje, 2. oktober 2016

Tudi jaz nisem vsega razumela, ampak sem ljubila in verovala ...

V starodavni cerkvi sv. Jakoba v Ormožu smo na Martinovo soboto točno ob 12. uri pričeli peti angelsko češčenje. Na levi strani te cerkve je gotski kip Marije z Jezusom, ki ga ožarja svetloba svetilke. Marijine mehke poteze izražajo materinsko ljubezen na način še okornega srednjeveškega kiparstva, a z izjemnim umetniškim navdihom.

Potopila sem se v trenutek angelovega oznanjenja Mariji in njenega odgovora. Kako je ponižno sprejela Božjo voljo, se odprla za življenje Otroka, za novo življenje! Ob tem je slutila, da se dogaja nekaj posebnega, a kot pravi sama, ni razumela vsega, le zaupala je. Pretresla me je ta Marijina drža, ta Njena odprtost za življenje, za Božjo voljo. Popolna predanost. Hkrati pa je bila Marija tudi praktična, saj je vprašala, kako se bo to zgodilo. Podobno kot je bila praktična v Kani, ko je zmanjkalo vina! Vsako njeno misel pa spremlja močna vera, ta daje upanje, oboje pa življenje duše in s

tem notranje veselje. Ona nam je najboljši zgled, kako živeti vero v ponižnosti, čeprav vsega ne razumemo.

Vedno prosite za blagoslov ... samo od tistih, katerih roke je blagoslovil moj Sin

V času, ko se nam ponujajo številne duhovne možnosti raznih »obetavnih in bleščečih čudodelnikov«, ki nam ponujajo čudežne in hitre rešitve, nas Marija svari, naj se ne pustimo zbegati. Le duhovniki naj nas blagoslavlajo.

Medžugorje, 2. november 2016

Dragi otroci, prihajati k vam in se vam razodevati, je velika radost za moje materinsko srce. To je dar mojega Sina za vas in za druge, ki prihajajo.

Marija je vesela, da sme prihajati k nam. Njeno materinsko Srce pa se veseli tudi tistih, ki šele prihajajo na svet! A ni vsem spočetim to dano. Sicer se zmanjšuje število umetnih splavov in narašča zavest o tem, da je zarodek tudi človeško bitje, a veliko bo treba še narediti.

Tudi sama sem se vključila v gibanje

za dostojanstvo človeka tudi pred rojstvom in pomoč materam v stiski 40 dni za življenje. Notranji klic sem čutila že pred zadnjim romanjem v Medžugorje, a sem čakala na nekaj, kar bi me močnejše nagovorilo. Ko smo na poti na Crnico molili rožni venec, sem tudi sama vodila eno desetko, in ko sem potem iskala nekoga, ki bi mu to predala, je moja pozornost pritegnila gospa, ki je hodila bosa. Sprejela je in molila naslednjo desetko. Nato je prav ta gospa v avtobusu predstavila omenjeno pobudo. Po vrnitvi v službo sem bila po nenavadnih okoliščinah seznanjena s pritožbo proti tej pobudi, dano pa mi je bilo tudi, da sem uradnici, odgovorni za reševanje pritožbe, prepričljivo razložila namen pobude. Čeprav se nisva še nikoli pogovarjali, mi je na koncu rekla: »Ne morem drugače, kot da se strinjam z vami!« (Prej je bila zelo odločno proti.) To je bil zame dovolj močan znak, da sem se pridružila in k sodelovanju pritegnila še eno gospo.

Ko Marija izrecno poudari, da je njena prisotnost na Zemlji dar za nas in za tiste, ki prihajajo, nas mora prevevati veselje in upanje v prihodnost.

Kličem vas, da postanete orodje, preko katerega bodo vsi tisti, ki niso spoznali Božje ljubezni, ki nikoli niso ljubili, dojeli, sprejeli in

se odrešili.

V našem kraju je v hudi nesreči ugasnilo življenje mladega fanta, ki je ravno praznoval svoj rojstni dan. Vse nas je preplavila bolečina. Edini odgovor na to je bila molitev, molili smo doma, nato pa še na kraju nesreče in sočustvovali s svojci in prijatelji mladega pokojnika. S hčerko sva se pogovarjali o preminulem in je rekla, da razmišlja, da bi morala stati ob strani svoji prijateljici, ki je izgubila dragega prijatelja. Opogumila sem jo, da to stori takoj, kajti tople besede, četudi le po telefonu, sms-u ali elektronski pošti, človeku v stiski veliko pomenijo. Povedala sem ji, da naš Gospod želi, da se po nas pretaka do drugih Njegovo usmiljenje, sočutje. Približati pa se jim more le na način, s katerim se sporazumevamo ljudje. Dodala sem, da naj se ne boji, kaj bo rekla ali napisala, kajti Jezus nam obljublja pomoč. Mi smo le orodje. To je tako kot nevidna električna, ki povzroči, da nam električni mešalnik opravlja delo, ki ga mi želimo. Presenečena je vprašala, kdo mi je to povedal, pa sem rekla, da Sveti Duh. Marija, prosim, naj bo ta, človeško gledano, huda izguba v rešenje duš, ki iščejo Tvojega Sina, da na poti proti večnosti ne bi zgrešile Cilja. Gospod vse obrača v dobro, zato ohranjajmo upanje.

Marta Ciraj

SADOVI MARIJINIH OBROKOV

Pozdravljeni, dragi bralci! V prejšnji številki sem vam predstavila nagovor ustanovitelja *Marijinih obrokov* Magnusa McFarlane-Barrowa, ki ga je imel na molitvenem srečanju mladih v Medžugorju avgusta letos. Obljubila sem vam, da bom zgodbo nadaljevala.

Tako je zdaj tu zgodba mladega fanta Jimmyja iz Haitija. Magnus ga je napovedal takole: »Še ena zelo pomembna stvar se je zgodila to leto, posneli smo namreč nov film o *Marijinih obrokih*. Imenuje se *Generacija upanja* in je zelo poseben. Predvajan je bil že na več kot sto različnih mestih po svetu in je že dobil različne nagrade. To je film o otrocih, ki so prejeli *Marijine obroke*, danes pa so že končali šolanje. To so mladi ljudje, ki so postali znamenja upanja v svojih skupnostih. To so mladi, ki prinašajo spremembe v kraje, kjer je trpljenje. Ena izmed zvezd tega filma je Jimmy. To je izreden fant, ki je

odraščal v mestu, polnem trpljenja in lakote, ker pa so tam delovali *Marijini obroki*, je lahko šel v šolo. Danes je na Haitiju že zelo poznan, ker je zelo talentiran pevec in komponist. Prav tako pa je tudi človek, ki se vrača nazaj, od koder je prišel, in pomaga tistim otrokom, ki še vedno trpijo lakoto. Slišal sem, kako se pogovarja z njimi, na prav neverjeten način, in jim dopoveduje, da se tudi oni lahko rešijo revščine in trpljenja.

Jimmy je fant, ki ga imam res rad in me navdihuje. Zelo sem vesel, da je letos tukaj z nami. To je prvič, da je Jimmy sploh zapustil Haiti, in je bil res pogumen, da je sam samcat sedel na letalo zato, da bi prišel do nas. Jimmy nam bo povedal svojo zgodbo in nam zapel nekaj pesmi. On je živa priča upanja in zgovorna priča tega, kako zelo pomembno je delo *Marijinih obrokov*.«

Jimmy je povzel besedo: »Ime mi je Jimmy in prihajam s Haitija. Do tja je

Foto vir: <https://www.sundaypost.com>

Foto vir: <https://www.marysmeals.org.uk>

zelo daleč. Ne vem, ali je to proti zahodu ali proti vzhodu. Leteli smo 15 ur, da smo prišli sem. Zame je vse to zelo stresno, ker je zelo daleč od doma, pa tudi jezika ne znam. Bil pa sem vznemirjen tudi zaradi samega dejstva, da bom prišel sem. Želim predstaviti svojo situacijo in povedati svojo zgodbo ljudem širom sveta. Prav tako pa se obračam k vam, da se vam vsem zahvalim, ker nam pomagate z molitvijo in denarjem. Vedeti morate, da tega nikakor ne delate zastonj!

Rojen sem v mestu City Soleil, ki velja za najnevarnejši kraj na Haitiju. To je mesto, kjer vlada lakota. Politiki izkoriščajo mlade v raznih manifestacijah, ko organizirajo volitve. Vedo, da smo lačni, in nam ponujajo malo denarja, obljubljajo boljše življenje – in potem nam dajo orožje. Organizirajo nas v tolpe, da se bojujemo eni proti drugim ... V takšnem kraju sem se rodil tudi jaz. V tem predelu sveta je lažje postati gangster kot pa dober človek.

Vsak dan sem gledal ljudi okoli sebe,

ki so počeli slabe stvari. Tudi jaz sem imel veliko možnosti, da postanem gangster. Velika sreča je, da sem našel *Marijine obroke*. Zaradi njih sem se lahko izobrazil in tako imam priložnost, da postanem dobra oseba in ne slaba. V tem mestu si ljudje delajo palačinke iz blata in vode. Ker sem našel organizacijo *Marijini obroki*, mi tega blata ni bilo treba jesti. Pri nas ta fondacija, ki je moje življenje zelo spremenila, deluje že več kot 12 let.

Vem, da veliko ljudi tukaj pomaga *Marijinim obrokom*, da pomagate ljudem, ki jih sploh ne poznate. Veliko ljudi si misli, da je to nesmiselno. »Kako naj pomagam ljudem, ki jih sploh ne poznam? Zakaj bi to počel?« Danes sem tukaj, da bi lahko okusili to hrano, ki ste jo poslali in posadili v naši državi.

Ker sem pevec, bi vam želel nekaj zapeti. Pesem se imenuje Nemogoče, kajti vi ste naredili nekaj nemogočega, ker ste se odločili pomagati ljudem, ki jih sploh ne poznate.

Moje mesto City Soleil se imenuje mesto sonca, ampak politiki se niti ne zavedajo, da bi to mesto bilo v resnici lahko zelo lepo, toplo, prijazno. Spreminjajo ga v mesto streljanja in revščine. Včasih, ko sem hotel iti v šolo, je bilo veliko streljanja. Na poti do šole bi moral prečkati reko, a ljudje so streljali, ko smo šli v šolo. Šli smo preko te reke, ker je bilo po cesti še nevarneje. Da smo lahko prečkali reko, smo se morali sleči in dati obleko nad glavo – in včasih je bila to velika žrtev ... Včasih se moraš spotiti, da rešiš svoje življenje in da spremeniš situacijo. Zato: kadarkoli čutite, da delate nekaj

težkega, naj vam bo to všeč, delajte to s srcem.

Včasih se ljudje bojijo povedati, od kod prihajajo, iz kakšnih življenjskih razmer. Jaz sem se znašel zelo globoko, zaradi *Marijinih obrokov* pa sem se imel priložnost dvigniti nad to.

V teh obrokih je veliko duhovnosti. V naši šoli so nam učitelji večkrat rekli, da ne smemo metati hrane stran, kajti medtem ko mi jemo, nekateri ljudje umirajo od lakote. In to je duhovno razmišljanje. Tudi preko tega smo se naučili ljubiti druge ljudi širom sveta.«

Andreja Pezdevšek

MARIJINI OBROKI (MARY'S MEALS) preprosta rešitev za lačne v svetu

VELIKA HVALA VSEM DOBROTNIKOM.

V novembru smo nakazali 7.000 EUR, skupaj v letošnjem letu 23.750 EUR.

Slovenija sodeluje s finančnimi sredstvi, ki jih zbiramo na računu, prek matice na Škotskem. Več na spletni strani:

<https://www.marysmeals.org.uk/>

Račun za vaše prispevke za Marijine obroke:

DPM-MIR SLOVENIJA, Černetova 20, 1000

Ljubljana

Swift LJBASI2X

IBAN SI56020130261483786

SKLIC: 00 1983-2002

NAMEN: Marijini obroki

KODA NAMENA: CHAR

V SPOMIN

DUHOVNIK PAVEL URŠIČ (1929–2016)

Zadnjo nedeljo v letošnjem oktobru (30. 10. 2016) je umrl duhovnik ljubljanske nadškofije Pavel Uršič, ki je najraje slišal, da smo ga klicali kar ata župnik. Rodil se je 24. junija 1929 v Ljubljani. Mašniško posvečenje je prejel prav tako v Ljubljani, in sicer 29. junija 1956. Služboval je v župnijah Zagorje ob Savi, Srednja vas v Bohinju, Ljubljana - Moste, Oberhausen (Nemčija), Kamna Gorica, Stuttgart (Nemčija) in Stara Loka. Pokopan je bil v četrtek 3. novembra v Srednji vasi v Bohinju, kamor so ga položili v grob poleg njegove mame.

Zadnje čase je živel v Planini, ker je zaradi zdravja moral mirovati. Zelo si je želel, da bi mu bilo dano obhajati biserno mašo. Želja se mu je izpolnila in tako je to obletnico obhajal v duhovniškem domu v Ljubljani na Lepem potu. Mašo je imel v tamkajšnji kapeli.

Z njim smo bili povezani, ker smo redno skupaj hodili na romanja v Medžugorje. Na ta kraj ga je vezalo veliko skupnih datumov. Ravno na 24. junij ga je povila njegova mama in leta 1981 je točno na isti dan Marija prvič prišla v Medžugorje.

Tudi sicer je bil z njo vse življenje močno povezan. Že kot otroka so ga vpisali v Marijino kongregacijo, zaupal pa nam je tudi, da je bil preko Marije obvarovan zelo težkih stvari. Sam sebe je imel za božjega služabnika, zato se je poimenoval ata in ne gospod župnik. Ob sebi je imel vedno veliko otrok, ki so ga zelo cenili in spoštovali.

Bil je ustanovitelj radia Triglav in radia Sora. Programe so s sodelavci oblikovali marijansko, včasih so prenašali celo kakšno oddajo iz Medžugorja. Vedno je rekel: »Za Marijo vse!«

Za Srednjo vas v Bohinju je naredil ogromno. Ustanovil je celo glasbene skupine. Ker je služboval tudi v Nemčiji, je mnogim ljudem pomagal, da so lahko poromali k Mariji. Vsi so ga tudi radi poslušali. Sam je rekel, da je bil skupaj s prijateljem, gospodom Slabetom, »upornik«, ker so jima hoteli dokazati, da je treba upoštevati tisto, kar je verodostojno. Zato smo tudi na romanjih njegove spodbude vzeli resno, čeprav so bile nekatere pikre in povedane na hudomušen način. Vsakokrat, ko smo se pogovarjali o romanju in pri tem

bili v skrbeh za njegovo že tako slabo zdravje, mi je rekel: »Grem k Mariji, pa četudi tam umrem!« In Marija ga je čuvala, da se je vedno vrnil domov še s kakšno novo izkušnjo, ko je poslušal pričevanja in spovedoval romarje. Za njegovo sodelovanje in duhovno vodenje naših romanj smo mu iz srca hvaležni!

Zdravje se mu je letos vedno bolj slabšalo, dokler ni prestopil zadnje stopnice in na sebi lasten način zaključil: »Sporočam vam veselo novico, da sem umrl in odšel k Bogu.« Naj mu bo Gospod pravičen sodnik, Marija pa njegova najmilejša mama.

Pogreb so oblikovali trobilni kvartet, godbeniki, gasilci, ženski trio, ki mu na njegovo zadnjo zapel željo Psalm, ter seveda sobratje v duhovništvu. Naj bo sedaj srečen med svojimi!

Marinka Turina

Po

MARIJINIH

namenih

molimo vsako sredo
ob večerni sveti maši
v frančiškanski cerkvi
sv. Ane v Kopru.

(En del rožnega venca molimo
pred sveto mašo, ostala dva dela
in druge molitve po njej.)

Lepo vabljeni!

DRAGE NAROČNICE, SPOŠTOVANI NAROČNIKI REVIJE MIR – ODMEV MEDŽUGORJA!

Ugotovili ste že, da je tokratni številki priložen »naš« koledar. »Naš« seveda razumemo kot medžugorski. Ob tem vas želimo obvestiti, da koledar zaenkrat prejmete samo naročniki-plačniki revije. Ker pa je bil seveda natisnjen v večjem številu izvodov, je na razpolago tudi za druge oz. za vas, če bi želeli imeti še kakšnega za darilo svojim znancem in prijateljem. V tem primeru ga morate posebej naročiti (Frane, 040/306-692), prisevek s poštino vred je 2 €.

Ker smo že pri besedi, naj napišemo še to:

Zadnje številke revije Mir – Odmev Medžugorja so bile tiskane v nakladi po 2100 izvodov. Zelo si želimo obdržati čim širši krog bralcev, častilcev Marije, Kraljice miru in njenih medžugorskih sporočil nam in svetu. Vendar kljub našemu prostovoljnemu delu brez vaših darov ne gre. Pokriti moramo stroške tiska, pošte, potrebnih voženj in še kakšna malenkost se najde. V tem letu je bilo do trenutka, ko to pišem, odposlanih vsega skupaj 960 položnic (po 15 €), kar pomeni, da se bo komaj izšlo. Pri tem seveda ni upoštevan tisk prej omenjenega koledarja za leto 2017.

Ker je med našimi naročniki mnogo starejših, morda v vednost še to: Če

dve leti ne dobimo od kakšnega naročnika nobenega glasu (bodisi daru po položnici, bodisi obvestila, da prosi za nadaljnje gratis pošiljanje), naročniško razmerje ugasne. Tako bomo konec tega leta po vsej verjetnosti morali izbrisati 74 naročnikov (za devet od teh smo dobili sporočilo, da so umrli). Novim naročnikom od srede leta 2015 do konca leta 2016 je bila poslana položnica za 20 €, kar je na njej tudi zapisano (nekateri niste dobro prebrali). Če smo se pri kom zmotili, se opravičujemo in prosimo za povratno informacijo, da lahko uredimo tako, da bo prav. Vse lahko rešimo s pisnim ali telefonskim sporočilom in pogovorom.

Vsem plačnikom-zamudnikom za 1. 2016 pa bo v novem letu poslana položnica za 30 €, to je za leti 2016 in 2017, ker posamezne položnice za 15 € (razen za izjeme – po dogovoru po telefonu) fizično nismo sposobni odposlati. Darovalce prosimo, da pri vplačilu s položnico navedejo svojo referenčno številko. To je številka, ki je vsakokrat, ko prejmete revijo, v naslovu pred vašim imenom.

Hvala za razumevanje in vse dobro v letu 2017!

Frane

November-december 2016

45

ROMANJA

Od 9. do 11. decembra 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 11. decembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 29. decembra 2016 do 1. januarja 2017 – za novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 1. januarja zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058, Anica 01/537-38-44.

Od 29. decembra 2016 do 1. januarja 2017 – za novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 18.00. Povratek 1. januarja v poznih popoldanskih urah. Duhovno vodstvo zagotovljeno. Prijave: Petra 030-308-686

Od 30. decembra 2016 do 1. januarja 2017 – za novo leto. Odhod iz Ljubljane 30. decembra ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 1. januarja 2017 po večernem molitvenem programu v cerkvi sv. Jakoba v Medžugorju, povratek v Slovenijo 2. januarja v zgodnjih jutranjih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 13. do 15. januarja 2017. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 15. januarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 10. do 12. februarja 2017. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 12. februarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 10. do 12. marca 2017. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 12. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 23. do 26. marca 2017. Odhod iz Ljubljane (lahko tudi preko Ribnice in Kočevja) ob 6.00. Povratek 26. marca zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 ali Majda 01/836-19-24.

VABILA IN OBVESTILA

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori. Ob 13.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 14.00 pa je sveta maša.

Naslednji shodi bodo: **1. januarja 2017**, na novo leto in slovesni praznik Marije, Božje Matere, ter **5. februarja 2017**, na 5. navadno nedeljo.

ZARADI PREMAJHNEGA ZANIMANJA ROMARSKI AVTOBUS NA ZASAVSKO SVETO GORO NE VOZI VEČ.

Vsi Marijini častilci in vsi romarji, prav lepo vabljeni k Mariji na Zasavsko Sveto goro.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBAS12X.

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

25. december 2004: "Dragi otroci, z velikim veseljem vam tudi danes prinašam v naročju svojega Sina Jezusa, ki vas blagoslavlja in kliče k miru. Molite, otročiči, in bodite pogumni pričevalci veselega oznanila ob vsaki priložnosti. Samo tako vas bo Bog blagoslovil in vam dal vse, kar od Njega v veri prosite. Jaz sem z vami, vse dokler mi Vsemogočni dopušča. Z veliko ljubeznijo posredujem za vsakega izmed vas. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu!"